

*Zlatá
žatva*

TESSA AFSHAROVÁ

Zlatá žatva



TESSA AFSHAROVÁ



KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

**Americký originál
(Harvest of Gold):**

© 2013 by Tessa Afshar
Moody Publishers, 820 N. LaSalle
Boulevard, Chicago, IL 60610
United States of America
Translated by permission.

Slovenské vydanie:

©2016 KUMRAN, s. r. o.
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie
byť reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zdenka Buntová

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Originál obálky:

Brand Navigation, LLC

Foto na obálke:

iStock, Fotolia and Shutterstock

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie

ISBN 978-80-89487-75-2



*Môjmu bratovi:
ďakujem ti za oddanosť, veľkorysosť
a nezlomnú vieru, že to dokážem.*



587 – 586 pred Kr. – Dobytie Judey Babylončanmi, zničenie chrámu.

559 – 300 pred Kr. – Kýros II. Veľký zakladá jednu z najväčších ríš, aké kedy na zemi existovali, a tiež dynastiu Achajmenovcov. V roku 538 vyslobodil Židov z babylonského zajatia a naplnil tak Izaiášovo proroctvo (porov. Iz 44, 24 – 45, 5). Na obnovenie jeruzalemského chrámu venuje prostriedky z vlastnej pokladnice.

530 – 522 pred Kr. – Kambýses, Kýrov najstarší syn, podniká víťaznú dobyvatelskú výpravu do Egypta. Nasleduje krátka vláda jeho mladšieho brata Bardiju, ktorý zomiera za nevyjasnených okolností.

521 – 486 pred Kr. – Dáriuš I. Veľký ďalej rozširuje Perzskú ríšu, ktorá za jeho panovania zaberá bezmála dvadsať miliónov štvorcových kilometrov. Spolu s Kýrom patrí k najobdivovanejším panovníkom achajmenovskej dynastie, no pravdepodobne nie je kráľom Dáriom, o ktorom sa zmieňuje Kniha proroka Daniela 6, 1 – 28, keďže v tom čase už musel byť veľmi starý.

486 – 465 pred Kr. – Dáriov nástupca Xerxes preberá otcovo obrovské impérium. Do histórie sa zapísal neustávajúcimi výbojmi proti Grécku a sobášom s prostým židovským dievčaťom Ester, ktoré si vybral za kráľovnú. Dátum tejto udalosti nie je známy. Detaily možno nájsť v Knihe Ester.

465 – 424 pred Kr. – Artaxerxes sa preslávil ako dobrotivý vládca, pretože zrušil množstvo krutých zákonov a nahradil ich humánnejšími. V roku 445 pred Kr. posla do Jeruzalema svojho pohárnika Nehemiáša, aby obnovil zničené mestské hradby.

334 pred Kr. – Dobytie Perzie Alexandrom Veľkým.

pribl. 33 n. l. – Ukrižovanie Ježiša z Nazareta.

Postavy v poradí, v akom vstupujú do deja:

Sára – bývalá kráľovná pisárka, Dáriova manželka

Dárius z Pasargád – perzský aristokrat, Sárin manžel

Parisatis (Pari) – Sárina slúžka

Damaspia – kráľovná Perzie, Artaxerxova manželka

Artaxerxes – perzský kráľ

Nehemiáš – kráľov pohárnik, príbuzný Sary

Arta a Meres – členovia Dáriovej osobnej stráže

Niq a Nassir – babylonskí bratia

Megabýzus – perzský generál

Mardonios – člen elitnej jednotky Nesmrteľných

Lysander – Dáriov priateľ

Chanani – Nehemiášov brat

Pyrus – Megabýzov synovec, miestodržiteľ provincie

Zikir – vysoký úradník v Damasku

Roxana – dcéra perzského šľachtica, žena mnohých talentov

Sanabalat Choronský – vodca Samárie, odporca Nehemiáša

Tobiáš – amonský otrok, odporca Nehemiáša

Zenobia – Zikirova dcéra



Prvá časť

Prepadnutie



*Dvadsiaty rok panovania kráľa Artaxerxa**
Zima, Persepolis

Sára prudko zdvihla hlavu, keď sa dvere jej komnaty rozleteli. Vzápätí vbehla Pari, jej priateľka a komorná. Tuniku mala nakrivo, hnedé vlasy, inokedy bezchybne upravené, jej v pramienkoch ovisali okolo tváre.

„Dieťa je tu!“ vykrikla a na dôraz zamávala dlhou rukou.

Sára vyskočila. „A Apama? Ako je na tom?“ Apama, žena druhého pomocného záhradníka, začala rodiť pred tromi dňami. Jej prvé dieťa sa na svet neponáhľalo a na sklonku druhého dňa sa už všetci obávali najhoršieho.

Pari stisla pery do úzkej priamky. „Bardija vraví, že je nebezpečne zoslabnutá. Pustil ma k nej na chvíľu a hneď som utekala sem. Je belšia ako jogurt, lomcuje ňou triaška, hoci kôš s ohňom stojí hneď pri lôžku.“

Sára sa zachvela. Bardija, ich hlavný záhradník a prakticky člen Dáριοvej rodiny, nezvykol robiť planý poplach. „To nezní dobre. Možno by sme jej vedeli s niečím pomôcť.“

* 446 pred Kr.

Podišla k výklenku v rohu izby, kde boli zabudované police a na nich úhľadné kôpky jemných plachiet, vlnených diek a prešívaných prikrývok naplnených vlnou. Vybrala nádhernú prikrývku v modrozelenej obliečke so striebornou výšivkou. „Toto by ju malo zahriať.“

Pari vyletelo obočie až k vlasom. „Ale... tú ti darovala kráľovná!“

„Má vyberaný vkus, však?“

„Áno. A nebude sa hnevať, že sa vzdávaš daru, ktorý svojím vyberaným vkusom vybrala pre teba, pani moja?“

„Nebude, pokiaľ na to nepríde,“ odvetila Sára a podľa jej tónu bolo jasné, že sa usmieva. „A možno by nemala nič proti, sama má za sebou ťažký pôrod. Mali by sme poslať zopár vecí aj pre dieťa. Je to chlapček alebo dievčatko?“

Pari si zakryla ústa. „V tom rozrušení som sa zabudla opýtať. Viem len, že dieťa je v poriadku.“

Sára jej zasunula uvoľnený prameň za ucho. „To je najdôležitejšie. V sklade som videla jemné plátno, pre novorodeniatko ako stvorené. Poď, zjídeme poň.“ Zamierili do skladu a vybrali zopár vecí, ktoré sa im videli vhodné pre dieťa.

„Pán Dárius im už poslal jahňa,“ povedala Pari, keď sa vracali do Sáriných komnát. „Prikázal Bardijovi, aby im ho zaniesol, hneď ako Apama porodí.“

Sáru manželova štedrosť neprekvapila. Peržania deti milovali. Vždy, keď sa nejaké narodilo, aj u tých najchudobnejších sluhov oslavovala celá domácnosť.

Pri zmienke o Dáriovi sa však zamračila. Už päť dní po ňu neposlal. Jeho nevšímavosť ju zožierala, v noci nemohla spať a ani cez deň si nevedela oddýchnuť. Čo ak o ňu stráca záujem? Bolo jej do plaču.

Kedysi po jeho spoločnosti netúžila. Ich manželstvo dohodla kráľovná a Sára to sprvu pokladala za ranu osudu, ktorá jej nadobro zničí život. Nebola to jej voľba, netúžila po manželovi ani po sobáši.

Všetci si mysleli, že prosté židovské dievča bude skákať od radosti pri predstave, že sa stane ženou kráľovho bratanca. Ale v tých časoch Sára túžila po jedinom: ďalej slúžiť kráľovnej na poste hlavného pisára. Bola jedinou ženou v ríši, ktorú poctili takým vysokým postavením, a svoju prácu milovala. Prvé štyri mesiace ich manželstva boli ako zlý

sen, s Dáriom sa neznášali. Po čase si však k sebe našli cestu a robili si navzájom príjemnú spoločnosť. Lenže z jej strany je v tom oveľa viac než z jeho, preletelo jej teraz hlavou. Sadla si na purpurový diván a zvesila kútiky. To, čo cítila k Dáriovi, bolo od istého času oveľa hlbšie.

Zalúbila sa.

Miluje ho!

Čo bolo hotové nešťastie, lebo Dárius jej city neopätoval. Áno, záležalo mu na nej, to vedela celkom určite. Svojim konkubínam dal slobodu, každej zabezpečil vlastnú nezávislú domácnosť a zo Sárý urobil jedinú ženu vo svojom živote. Vari jej nepovedal, že sa v jej spoločnosti cíti príjemne a obdivuje ju? No o láske ani slovo, nikdy nepovedal, že ju ľúbi.

Zo zamyslenia ju vytrhol jej psík Anúšija, ktorému sa nepáčilo, že si ho nevšíma. Vyskočil na diván, položil si hlavu do jej lona a uprel na ňu zbožňujúci pohľad. Na svojich šesť mesiacov bol veľký a bolo jasné, že v dospelosti bude mať rovnako masívnu stavbu tela ako jeho nebohý bratanec Kaspián, Dáriov obľúbenec. Aj Sára sa za Kaspiánom cnelo, bol to ten najúžasnejší pes, akého kedy poznala.

Sklonila sa k Anúšijovi a poškrabkala ho za ušami. Teplo jeho pevného tela na ňu pôsobilo upokojujúco. Láskavo sa naňho usmiala.

Anúšiju jej daroval Dárius. Pri spomienke na večer, keď vymýšľala, ako bude psíka volať, sa jej pery zvlنili v úsmeve. Chcela mu dať meno Hodváb – pre jeho mäkkú srst’ – no jej návrh sa stretol s neskrývanou nechuťou.

„Hodváb!“ rozhorčene vyprskol Dárius. „Je to psí princ, nie hračka pre dievčatko! Jeho rodokmeň je vznešený, priam kráľovský.“

Uhladila si na stehnách záhyby sukne a nesmelo navrhla: „A čo keby sme ho volali Zlatko? Je taký milučký. To meno mu sadne ako uliate.“

Dárius stiahol tmavé obočie.

„Ani to sa ti nepáči?“ zahrala nadurdenú a odula ústa. „Povedal si, že mu môžem dať meno, aké chcem.“

„Ach, veď hej, odpusť. *Zlatko*...? Dobre, nech je teda Zlatko,“ ustúpil, ale vyslovil to tak, akoby mal v ústach nasolené višne.

„Ďakujem, pán môj! Už si predstavujem dom plný tvojich vznešených hostí a teba, ako kričíš na psa: *Zlatko, k nohe!* Tí sa určite popukajú od smiechu.“

„Potvora!“ Zamyslene našpúlil ústa. „Zakričím: *Zlatko, k nohe!* a celý čas sa budem pozerat' na teba,“ povedal a tľapol si po kolene.

Rozosmiala sa a hodila sa mu do náručia.

„Mám lepší nápad. Čo keby sme ho nazvali Anúšija?“ navrhla. Vedela, že toto meno sa Dáriovi zapáči. *Anúšija* bol iný názov pre jednotky kráľovskej gardy, ktoré volali aj Nesmrteľní.

„Konečne vhodné meno,“ povedal. „Bude to pes-bojovník.“

Zľahka ho štouchla do boku. Vedela, že Dárius je šteklivý, a neomylnne našla citlivé miesto. „Anúšija je v prvom rade spoločník,“ pripomenula mu pôvodný význam tohto perzského slova.

Sára sa zamyslela a vzdychla. Svojho manžela nechápala. Občas mala dojem, že vo svojom srdci zvädza boj: akoby ju jednou polovicou srdca chcel a druhou odmietal. A odkedy sa rozhodli, že budú spolu žiť ako muž a žena, ešte sa nestalo, že by po ňu neposlal celých päť dní.

„Apama a jej manžel budú darmi nadšení, pani moja,“ vytrhla ju z myšlienok Pari. V náručí držala kôpku plátenných plachiet, ktoré doniesli zo skladu. Na samom vrchu trónila drahá prikrývka od kráľovnej. „Idem im to odniesť. Chceš ísť so mnou?“

„Radšej nie. Vždy sú v rozpakoch, keď k nim zavítam. Nech sa čo ako snažím, nikdy sa mi nepodarí uvoľniť atmosféru. A teraz potrebujú pokoj a ticho. Povedz, že blahoželám a posielam pozdrav. A že sa budem za Apamu modliť.“

Pari nebola preč dlho. Keď sa vrátila, doniesla podnos s jedlom. „Šušán ti posielala hustú zeleninovú polievku s rezancami a chlieb rovno z pece,“ povedala a prestrela stôl.

„Tá mi tuším číta myšlienky!“ zvolala Sára, keď izbu naplnila vôňa mäty a smaženej cibulky. „Celý deň sa mi zbiehajú sliny na niektorú z jej skvelých polievok.“ Sklonila sa nad misku a blažene nasala vôňu bylín a korení. Dáriova jednooká kuchárka dokázala premeniť obyčajnú zeleninu a mäso na nezabudnuteľnú hostinu pre zmysly.

„Bardija odkazuje, že Apama je na tom trochu lepšie. Usmiala sa, keď som ju zababušila do tvojej prikrývky. Je slabá, rozprávať nevláda, ale keď som povedala, že tá prikrývka patrila predtým kráľovnej, vyhrkli jej slzy. Zato jej mužovi sa ústa nezastavia. Tolko ráz opakoval, aby som sa v jeho mene poďakovala tebe aj pánu Dáriovi, že som stadiaľ radšej ušla, ani nestačil dopovedať. Až ťa nabudúce uvidí, určite sa ti hodí k nohám alebo niečo také.“ Vzala podnos, na ktorom

donesla jedlo, zvrtila sa na odchod, no potom sa zháčila. „Takmer som zabudla. Práve prišiel posol zo Súz. Doniesol ti list od jej výsosti.“

Damaspia, kráľovná Perzie, vo svojej dobrotivosti pokladala Sáru za svoju priateľku – čo bolo privilégium, ktoré si občas vyžiadalo vysokú daň, ako už Sára zistila na vlastnej koži. Sára a Dárius sa pred niekoľkými mesiacmi presťahovali na jeho nádhernú usadlosť pri Persepolise, zatiaľ čo kráľovský pár zostal na zimné mesiace aj so svojím dvorom v Súzach. Kráľovná Säre často písala a vždy ju informovala o posledných novinkách.

Sára zdvihla oči od pariacej sa misky a pozrela na zvinutý papyrus v Parinej ruke. Potichu odriekala ďakovnú modlitbu pred jedlom, a keď skončila, jednou rukou sa načiahla po depešu a do druhej vzala lyžicu. Bola priveľmi hladná, s jedlom nevládala čakať, a priveľmi zvedavá, aby nechala čakať list. Pari na ňu vrhla nesúhlasný pohľad, ale zvitok jej podala. Sára si uvedomovala, že jej spôsoby pri stole nie sú dokonalé ani vtedy, keď sa veľmi snaží. Čítanie pri jedle veštilo pohromu buď pre jej šaty, alebo pre jemný poťah divána. Alebo pre oboje. Pohľadom poprosila Pari o odpustenie a potom už prelomila Damaspiinu pečat.

Vedela čítať veľmi rýchlo a presne, ale teraz si musela list preštudovať dva razy, aby si bola istá, že kráľovnin príkaz pochopila. So zvrášteným čelom sa zadívala na dátum. List bol napísaný pred dvoma mesiacmi. Takmer prevrátila misku, keď prudko vyskočila z divána.

„Artaxerxes a Damaspia nás pozývajú do Súz. A máme tam byť o osemnásť dní!“

„Čože? Ani nie za tri týždne? Museli by ste mať krídla, aby ste to stihli,“ zhíkla Pari.

„Viem. Prosím ťa, doveď sem toho posla. Okamžite.“

O niekoľko minút stál vo dverách vedľa Pari mladý muž v jazdec-
kom odeve. Sára sa mu poďakovala, že prišiel tak rýchlo. „Môžeš mi povedať, kedy sa tento list dostal ku kráľovskej kuriérskej službe?“

Siahol do koženej kapsy a vybral papyrusový zvitok. Chvíľu ho skúmal a pokýval hlavou. „Tu je to. Bol vo väčšom balíku pošty z kráľovnej kancelárie. Všetko nám to odovzdali pred tromi týždňami.“

Poďakovala a prepustila ho. Poslova odpoveď potvrdila jej podozrenie. Damaspiin pisár si neuvedomil, že list je naliehavý,

a s odoslaním čakal, až kým sa pošty nenazbieralo viac. Bola to bežná prax, šetrili sa tým peniaze a sily kuriérov. Ale pisár by mal vedieť odhadnúť, ktorý list možno zdržať a ktorý nie. Potlačila neláskavú myšlienku na adresu nového Damaspiinho pisára, ktorá jej zišla na um.

„Pán je doma?“ spýtala sa Pari.

„Áno, pani moja.“

„Tak mu ten list zanes. Povedz, že je od kráľovnej a nestrpí odklad.“

Rozmýšľala, či kráľovnin list donúti Dária prísť za ňou, alebo všetko zariadi sám a jej sa nebude na nič pýtať. V posledných mesiacoch sa s ňou zhováral o všetkých úradných záležitostiach, no vzhľadom na jeho momentálny odstup bolo dosť možné, že túto vec vyrieši bez porady s ňou.



Dárius sa vrátil z paláca v Persepolise s pulzujúcou bolesťou v hlave. Mal schôdzku s jedným z Artaxerxových zahraničných hodnostárov a rokovanie sa vlieklo dlhé únavné hodiny. V polovici stretnutia si spomenul na Sáru a tak sa mu po nej zacnelo, že mal chuť debatu okamžite ukončiť.

Ovládol sa, no nie preto, aby hodnostára nebudaj neurazil. S túžbou po Säre bojoval už týždne, znepokojovala ho. Mal pocit, že nad sebou stráca kontrolu, a vôbec sa mu to nepáčilo. Držať sa od nej čím ďalej sa mu videlo ako najlepšie riešenie.

No jeho roztúženie neuhasila ani vzdialenosť. Vrátil sa domov, hodinu strávil nad novými mapami od kartografa, no prichytil sa, že celý čas myslí na Sárine krivky.

Keď bola uňho naposledy, zabudla v jeho komnatách hodvábny tyrkysový šál. Neposlal jej ho po sluhovi, nechal ho prehodený cez operadlo divána. Teraz sa k nemu sklonil, priložil si jeho rožtek k perám, a keď vdýchol slabý závan ruží, spamätal sa a prudko šál odstrčil.

Veľmi sa nasmial v tú noc, keď ho Sára uňho zabudla. Stiahla si šál do čela, našpúlila pery a šokujúco verne napodobnila obávanú Amestris, Artaxerxovu matku. „Okamžite zjedz ten špenát, chlapče, lebo ak nie, do temnice s tebou. Odseknem ti nos, nemysli si, že nie. Na mňa tvoja krásna tvár nezaberá.“

„Len pokračuj, a ani sa nenazdáš a v temnici budeš sedieť ty. Amestris má všade svojich špehov. Možno som jedným z nich, čo ty vieš?“

Nonšalantne mykla plecom. „Alebo som jej špeh ja a snažím sa ťa nachytať.“

„Nenaletel som.“

„Ale špenát by si nezjedol, však? Chlapec prejavuje nápadný nedostatok poslušnosti. Aj vzdialená podoba kráľovnej matky by ťa mala motivovať k pokore.“

Dárius sa rozosmial. „Pokora a ja, to jednoducho nejde dokopy. To by si už mohla vedieť.“

Predklonila sa. Na okamih zatajil dych, myslel si, že ho pobožká, ale nie. Natiahla ruku a vybrala mu z vlasov akúsi smietku. Sfúkla ju z prstov a dívala sa, ako tancuje vo vzduchu. „Človek by nemal strácať nádej.“

Zachytil v jej hlase náznak výzvy. Dvihla sa v ňom vlna čohosi živočíšneho, samčieho, a naplnila ho vzrušením.

Toto bol jeho najväčší problém. Sára ovládala aspoň tisíc spôsobov, ako si udržať jeho záujem. Vnášala mu do života pokoj, vedela ho rozosmiať a oboje ponúkala bez vedomého úsilia.

Jej inteligencia mu imponovala, čo bola od muža, ktorý trávil svoje dni v prítomnosti tých najbrilantnejších mozgov sveta, veľká poklona. A nikdy nebola nafúkaná, naopak. Keď domček ich starého záhradníka zamorila vlhkosť a pleseň, hodila sa na kolená a vlastnoručne ho vydrhla.

Keď mu Pari prišla oznámiť, že ich kráľovná naliehavo volá do Súz, vyskočil ako hladný lev. Už nemusí bojovať s túžbou. Nemá na výber, teraz už za svojou ženou musí zájsť. A cestou k Sáriným komnatám si uvedomil, že bolesť hlavy zmizla ako mávnutím čarovného prútika.



Klopanie na dvere Säre ohlásilo návštevu. Bola to len formalita, jej manžel vošiel skôr, než stačila odpovedať. Dnes bol z neho každým cólom dvoran. Tunika z tmavomodrej vlny mu obopínala vysokú postavu a dlhé pevné svaly, hoci Dárius na zvýraznenie svojej krásy

krajčira naozaj nepotreboval. Hlavy sa za ním otáčali, aj keď mal na sebe staré poľovnícke háby. Sára sa mu hlboko uklonila.

„Fiha! Prečo tak formálne?“ prehodil a prižmúril zelené oči.

„Zdalo sa mi to primeranejšie,“ ukázala na jeho elegantný úbor, keď sa narovnala. Ráno sa bola prejsť so svojím psom a na zemi našla zopár pávích pier. Vzácné vtáky sa voľne potulovali po Dáriovom panstve. Teraz jedno pero vzala a zastokla mu ho za opasok. „Asi si ho niekde stratil.“

Vytiahol ho a chcel ju ním pohladkať po líci, no uhla. Dárius sa zamračil. „Taká opovážlivosť,“ zavrčal s predstieraným hnevom. „Chceš naznačiť, že sa správam ako páv? Celé predpoludnie som mal rokovanie s kráľovým hodnostárom, musel som sa na to primerane obliecť. To je všetko.“

Zamávala kráľovným listom. „Nevieš, čo to má znamenať? Prečo také náhlenie? O dva dni by sme mali byť na ceste. Musíme ísť po bočných cestách a uháňať ako blesk, ak to máme stihnúť.“

„Netuším, prečo nás Damaspia s kráľom volajú do Súz. Možno to má byť len rutinná návšteva.“

Dárius vytiahol polovicu tmavého obočia, výrečná odpoveď aj bez slov. Artaxerxes a jeho kráľovná nezvykli strácať čas prázdnu rutinou. To, že si ich oboch predvolali na dvor, muselo mať nejaký dôvod.

Sára vystrčila bradu. „Absolútne netuším, čo je za tým. Ale tú časovú tieseň viem vysvetliť. Je to chyba Damaspiinho nového pisára. Ak sa pozrieš na dátum, uvidíš, že list mu nadiktovala už pred dvoma mesiacmi. Dostatočne včas, aby sme sa pokojne stihli vychystať a cestovať pohodlne. Takže dôvod, pre ktorý nás volajú do Súz, nie je mimoriadne naliehavý. Smola je, že nový pisár nevenoval pozornosť dátumu návštevy. Vyspovedala som kuriéra. List odišiel zo Súz len pred tromi týždňami, čo nás stavia do nepríjemnej situácie.“

„Chápem,“ prehodil a pristúpil o niekoľko krokov bližšie. „Nemal by som sa rozčuľovať. Moja vina, že Damaspia prišla o svoju skvelú pisárku a musí sa uspokojiť s podradnými službami.“

Stál tak blízko, že na líci cítila jeho dych, ale nedotkol sa jej.

Túžba, zmätok, frustrácia, bolesť – to všetko jej vírilo vo vnútri, pripadala si ako kľbko nervov. Čo je s tým chlapom? Čo ho trápi? Prečo z neho vyžaruje raz teplo, raz chlad? Cúvla pred ním. „Mohla

by som Damaspíi napísať a vysvetliť, čo sa stalo. Za daných okolností určite pochopí, ak budeme meškať.“

„Nie, najlepšie bude, ak sa pokúsime prísť v určený čas. Možno nás kráľ potrebuje. Damaspiin sluha sa zachoval ako nezodpovedný lajdák, ale na dôvode pozvania to nič nemení. Damaspia ani Artaxerxes nemajú vo zvyku pozývať na dvor pre nič za nič.“

Sára prikývla. „Máme sa začať baliť? Pari mi pomôže. Ak chceš na cestu vyraziť o dva dni, čaká nás veľa práce.“

Urobil ďalší krok, až stáli tesne pri sebe. Zdvihol ruku a začal sa pohrávať s jej vlasmi prehodenými cez plece. Pari jej včera celý deň vyrábala z rovných vlasov vodopád kučier, ako to velila posledná perzská móda, a zmenený účes Dária zjavne fascinoval.

„Pari pocestuje aj s batožinou za nami. Nákladná karavána môže ísť po kráľovských hradských, bude to pre nich pohodlnejšie. Na horských priechodoch by za nami nestačili. Ani pre teba to nebude príjemné. Pochybujem, že bude čas rozkladať večer stany, ak to máme stihnúť rýchlejšie ako kráľovský kuriér. Ale z teba je už skúsená jazdkyňa. Nikto by neuhádol, že si nestrávil detstvo v sedle.“ Potiahol ju za vlasy, aby ju mal bližšie, ale v jeho dotyku bolo čosi zdráhavé, akoby ju k sebe ťahal proti vlastnej vôli.

V Sárinej mysli zabublal vzdor. Najprv sa jej vyháňa, potom sa k nej má, ale akoby nasilu. Urazene si vyslobodila vlasy z jeho prstov a prešla na opačnú stranu komnaty. Ďaleko ujsť nemohla, zastavila ju stena. Oprela sa o ňu chrbtom. „Všetko pripravím,“ povedala s kamennou tvárou.

Dárius zbadal na stolíku karafu s jablkovou šťavou, lenivým pohybom si nalial do čaše a pomaly sa napil. Prečo tu ešte trčí? Nerozumela jeho nevypočítateľným náladám, chcela, aby sa vrátil do svojho súkromného sveta, keď už jej dal príkazy, čo a ako.

Dárius zamyslene zakrúžil šťavou v striebornej čaši, odložil ju na stolík a tichým mačacím krokom sa pohol k Säre. Oči sa jej rozšírili, keď zdvihol ruku a oprel ju o stenu tak tesne pri jej drieku, že cez vlnené šaty a plátennú košielku zacítila jej teplo. Uhla nabok, chcela mu uniknúť, no vtom jej položil druhú ruku hneď vedľa hlavy a uväznil ju pri stene.

„Prečo predo mnou utekáš?“ spýtal sa, dlaňou jej vklzol za chrbát a pritiahol si ju k sebe.

Zmeravela. „Aj ty utekáš, nie?“

Vydal tlmený zvuk, napoly smiech, napoly ston. „Neviem sa ťa nasýtiť.“ Potom ju pobožkal a tá časť jeho bytosti, ktorá sa jej tak zaryto usilovala odolávať, to napokon vzdala. Aj Sárina vnútorná obrana sa začala rúcať, keď si ju pritiahol bližšie. Celá sa roztopila. Na chvíľočku, aspoň na chvíľu, bude Dárius patriť len jej.



Druhá

kapitola

Zadávala sa na kopy šiat navrhnutú na posteli, na hromadu zvitkov z hlinených tabuliek na cédrovom písacom stolíku a vzdychla. Balenie musí chvíľu počkať, rozhodla sa. Napíše bratancovi Nehemiášovi a informuje ho o svojom príchode. Jej príbuzný sa vyšvihol vysoko: ako kráľovský pohárnik mal dôležité postavenie, čo mu umožnilo stretávať sa s kráľom osobne. Artaxerxes urobil z Nehemiáša vplyvného človeka, hoci bol Žid.

Ak sa schýľuje k nejakému malému, jej bratanec sa postará, aby pred kráľa predstúpili vyzbrojení patričnými informáciami. Sára vedela, že Artaxerxes je láskavý a štedrý, no svojej ríši slúžil s takou odhodlanou vášňou, že občas kládol na svojich poddaných extrémne požiadavky. Nikdy nebolo na škodu vopred sa pripraviť na stretnutie s kráľom.

„Celú cestu absolvuješ v sedle, kone s nákladom vraj beriete len dva alebo tri,“ vyrušila ju zo zamyslenia Pari. „Dúfam, že pán Dárius má vo svojom dome v Súzach dosť oblečenia, pretože povedal, že viac než dve róby ti zbalit' nesmiem. Teraz je prvoradá rýchlosť, Pari, povedal mi. Lenže až budete na mieste, stavím sa, že pán na rýchlosť zabudne a bude chcieť, aby si bola elegantná ako princezná. Určite by ho nepotešilo, keby si sa pred celým dvorom strápnila ako kedysi.“